

„NAPONTA KAPOM AZ ÖSZTÖNZÉST”

Tizenegy évvel ezelőtt vállalt először tisztséget a szövetségnél *Misinszki József*. Akkoriban szerelt le a zagyvaszántói fiatalember a sorkatonai szolgálatból, ahol egyik katonatársa, *Bálint Sándor* már a gyöngösi járási vezetőségnél dolgozott előadóként, és sokat mesélt neki a „civil életben” is fontos honvédelmi feladatokról. Aztán, hogy Zagyvaszántón éppen titkárna volt szükség — némi bátorítás után — Misinszki József elvállalta a rangos, de nem könnyű feladatot.

— Nem mertem volna belevágni, ha Sanyi nem biztosít a járás támogatásáról. Szükség is volt erre, nemcsak azért, mert bizony még meglehetősen tapasztalatlan voltam, de azért is, mert akkoriban nyoma sem volt a mostani, színes programoknak. Csak a helyi „Aranykalász” téesz és a cementgyár adott tagokat, s a foglalkozások a közgyűléssel, egy-két összejövetellel, meg versennyel ki is merültek — emlékezik vissza a kezdeti évekre.

Azóta sok minden változott. Rutinos MHSZ-vezető vált az egykori fiatalemberből, akire bátran rábízhatták 1979-ben öt település közös honvédelmi munkájának irányítását is, hiszen már jól ismerte a területet és a környéken működő 10-12 honvédelmi klub munkáját is. Feladatvállalásának értékét növeli, hogy *ma is társadalmi munkában látja el tisztségét, lévén a selypi cukorgyár műszerésze.*

— Hogyan tud kapcsolatot tartani embereivel?

— Van kocsim, s nem vagyok a távolságok. Meg aztán ott a telefon is — egyedül Lőrinci esik ki, de őket bármikor személyesen is gyorsan elérhetem.

Évente két kiemelkedő esemény megszervezése adja — a folyamatos tennivalók mellett — a kiemelkedő feladatokat. Az egyik a közös nagyközségi honvédelmi nap, ahol a hozzá tartozó 5 klub vendégül látja a környező üzemek dolgozóit, KISZ-eseit, a járás valamennyi mozgatható emberét. Ilyenkor megrendezik az összetett honvédelmi versenyt és a lövészcupát, többnyire jóval száz fölötti létszámmal. A helyszín évente változik — legutóbb Zagyvaszántó adott otthont a rendezvénynek, előtte a Mátravidéki Erőmű volt a vendéglátó. A másik nagy esemény a fegy-

Misinszki József

veres erők napjához kötődik — ekkor légpuskás versenyt és speciális számként lövész-öttnusát rendeznek. Ez utóbbi öt igen ötletes, helyileg kialakított szabályok szerint rendezett lövészszámból áll, amelyhez bukóalakokat, találatjelző lámpát is készítettek — többek között — a cukorgyári műszerészek.

— Igen sokan támogatják a rendezést, s mi tagadás: el is kél a segítség — mondja erről Misinszki József, hozzátéve, hogy mindenekelőtt a klubtitkároknak és a tanácsadó testület tagjainak jár az elismerés a mozgósításért, szervezésért, a műszaki dolgozóknak pedig a „gépcélok” precíz megszerkesztéséért, felszereléséért. Ez idén például 25 klub 47, egyenként 4 tagú csapata mérhette össze játékos formában ügyességét, felkészültségét a lövészöttnusában.

— Ha már segítségről beszéltünk, nem hallgathatom el, hogy a mi vidékünkön a gazdasági vezetők szemében is rangja van az MHSZ-munkának! A versenyeken való részvételhez buszt, a rendezéshez embereket biztosítanak. Ha kitüntetésben részesül valaki, a legtöbb vállalat — például a cukorgyár — anyagiakban is kifejezi egyetértését, így nyugodtan állíthatom: szemléletbeli korlátok nem akadályozzák a további fejlődést. Ami pedig engem illet — jegyzi meg Misinszki József beszélgetésünk végén — naponta kapom az ösztönzést, méghozzá családi körből. Hiszen feleségem — aki Zagyvaszántón pedagógus — maga is tisztségviselő (gazdasági vezető) az MHSZ-nél, s két általános iskolás gyermekem is belépett a tagok közé. Így, már csak családfői presztízből sem adhatom alább: mindig többre, eredményesebb, érdekesebb munkára kell törekednem.

Szöveg és fotók: Schöffner Jenő